

Refleksjonsbrev for september

Først og fremst må vi få takke for bra oppmøte på foreldre møte den 14. denne måned, det var hyggelig 😊

En måned går så fort, og vi har gjort masse siden forrige refleksjonsbrev. Vi merker nå at barna begynner å kjenne hverandre bedre, de leser hverandres kroppsspråk og samtidig er den verbale språkutviklingen i full fart fremover. De begynner å bli gode på å lese og forstå hva den andre ønsker/mener/vil, og handler ut fra dette. Selv om vi ikke alltid snakker samme språk, så leser vi hverandres lese kroppsspråk og kanskje forstår man også en del ut fra hvilken kontekst vi er i, om hva som er forventet eller hva vi pleier å gjøre/ville i gitt setting. Når det blir vanskelig, trer vi inn som støtte der vi kan "oversette" for barna og hjelpe dem videre i sin kommunikasjon.

Atelierkultur – prosjekterende arbeid

I den prosjekterende arbeidsmåten vi ønsker å jobbe etter, opplever vi en slags frihet og mestring i å tenke større og mer vidt om hva prosjekt kan være og bli til i møte med barn, materialer og det fysiske miljøet. Vi planlegger sjelden for hva en økt skal være, men vi beveger oss sammen med barna, gjennom å gi impulser, inspirasjon og invitasjoner til å utforske sammen. Vi låser oss ikke til ett tidsrom, med et visst antall barn og voksne som må til for å få det til. Vi observerer, lytter aktivt og er til stede hele dagen. Vi vil ikke si at det som oppstår i disse møtene mellom barn og materialer er tilfeldige eller uplanlagte, men vi forsøker å ha en bevisst åpen holdning til det som oppstår og gi det mening i øyeblikket.

Denne måten å tenke prosjekt på, mener vi i større grad blir på barnas premisser og at det blir deres prosjekt. Den «gamle» måten å organisere for prosjektøkt med dertil faste rammer, kan også være nyttige og gi mening i perioder, men vi har reflektert rundt om dette da i større grad blir de voksnes prosjekt og ikke like mye barnas. Vi har snakket om prestasjonsangst og følelsen av å bli observert, av å skulle mestre noe og en forventning om å være aktivt deltakende i prosjektøktene. Både for barn og voksne. Kanskje barna i større grad forsøker å svare på våre forventninger enn å utforske og undersøke fritt når de selv er motiverte for det?

Atelierkultur handler for oss blant annet om å gi barna mange muligheter til å utforske og undersøke materialene som er tilgjengelig og kunne få mange måter å uttrykke seg på gjennom disse materialene. Derfor er det lite tradisjonelle leker å finne hos oss, men desto mer åpne materialer som har mange muligheter. En av måtene å undersøke et materiale på er å gå tett innpå, ved hjelp av

digitale verktøy som mikroskop eller makrolinse som kan festes på iPaden. Da kan vi se detaljer man ikke kan se med det blotte øyet og kan bygge videre på dette gjennom for eksempel tegning. Vi projiserer bildene fra mikroskopet eller makrolinsen over på stort format slik at alle som ønsker kan se og være med på å delta i det vi undersøker.

Som vi så vidt kom innom i forrige brev, skrev vi litt om kameraene vi har fått på avdelingen, disse har barna med seg overalt og «knipser» bilder av alt de gjør, også det venner gjør. De henter kameraene på eget initiativ når de ser noe som er verdt å «dokumentere». De står noen ganger litt på utsiden av det som skjer, går inn for å ta bilde og trekker seg tilbake for å observere. De dokumenterer også sine egne prosesser i f. eks tegning, maling eller bygging. Barna kan også bruke andre ting for å «dokumentere» det vi gjør, et forstørrelsesglass blir fint til kamera det også når vi stiller oss opp og sier klikk. Vi har reflektert en del rundt dette:

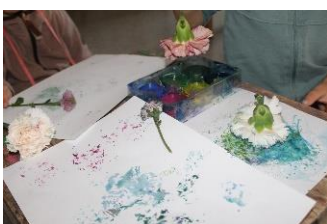
Hva er det som er verdt å ta bilde av? Ser de i hvilke situasjoner vi vanligvis tar frem kameraet for å dokumentere, og gjør det samme som? Prøver ut hvordan den rollen kan være? Opplever de at gjennom det vi tar bilder av og synliggjør, så blir noe løftet frem som en verdi og de kanskje ønsker å undersøke denne verdien?

Hvorfor tar de bilde?

Hermer de etter oss voksne?

Et fysisk miljø som bugner av naturmaterialer, trenger ofte å skiftes ut og fylles på. Gamle blomsterbuketter eller tørkede blomster kan være en del av denne utskiftingen/påfyller som kan bidra til en ny impuls hos barna. En impuls kan for eksempel være at vi setter frem blomster sammen med maling i «riktige» farger, legge blomstene frem sammen med et digitalt mikroskop eller lignende. En impuls er en mulig begynnelse på noe undersøkbar. Noen ganger lar vi barna gå disse impulsene i møte helt selv, mens andre ganger tar vi en mer aktiv rolle gjennom å vise mulige måter å for eksempel male med og på blomstene istedenfor å bruke pensel. Vi tar også med oss aktiviteter som barna blir opptatt av med oss ut. På den måten kan vi også inkludere andre avdelinger inn i våre prosjekter og skape noen linker mellom barn, avdelinger og materialer.

Vi har sett at barna våre fasineres av tegning med kull, både på store ark og små ark inne. Vi har vært en del ute i Ekornskogen og her er det gammelt bål, med kullrester som barna begynner å tegne med på steiner rundt bålet, da kom vi på at vi kunne ta med disse kullbitene inn og fortsette tegning med eget kull inne. Her blir det tegnet masse, selvportretter og tegnet andre ting, noe er så stort at det må på kjempestore ark. Vi har hengt opp ark på kuben, som de kan tegne store bevegelser på. Noen tegner med små bevegelser som de da har små ark til. De tegner med all slags verktøy, kull eget og kjøpt, blyant, og farger.

Viktige datoer i oktober

Fra uke 43 har vi satt av tid til utviklingssamtaler med dere foreldre. Vi henger opp mulige tider i løpet av uke 40, så følg med og skriv dere opp på tavla når det kommer opp.

I uke 43 er det dugnad. FAU har ansvar og vil sende ut informasjon når det nærmer seg.

Annen informasjon

Akram og Ayman starter på Balder i uke 40. Vi gleder oss til å bli kjent med dem.